

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 969: Tự Cho Rằng Mình Có Thể Chấp Trước, Nhưng Thực Tế Chẳng Có Gì Để Có Thể Chấp Trước, Chỉ Luống Công Làm Tăng Thêm Nghiệp Lực Của Vọng Tưởng Mà Thôi

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 083)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Vả lại, tự cho rằng mình có thể chấp trước, nhưng thực tế chẳng có gì để có thể chấp trước, chỉ luống công làm tăng thêm nghiệp lực của vọng tưởng mà thôi, thật là ngu si đáng thương thay!】

Phật nói tất cả chúng sanh đều là “kẻ đáng thương xót”, câu nói này giảng rất hay! Vì sao tất cả chúng sanh lại đáng thương xót? Đạo lý chính là ở chỗ này. Họ tự cho rằng mình có thể chấp trước, tự cho rằng mình có thể phân biệt, tự cho rằng mình có thể đạt được, nhưng kỳ thực họ chẳng đạt được thứ gì cả, đương thể tức không, liễu bất khả đắc (ngay nơi tự thể vốn là không, hoàn toàn chẳng thể được). Chỉ là đang khởi vọng tưởng ở ngay chỗ đó, vọng tưởng từ trước đến nay chưa từng gián đoạn, vọng tưởng bèn tạo nghiệp, nghiệp lực làm thay đổi tướng tượng tục này, tướng tượng tục trong từng sát-na, nghiệp lực đang biến đổi ở ngay trong ấy. Pháp Tướng tông nói “Duy thức sở biến”, biến thành tốt hay biến thành xấu, cũng chính là điều chúng ta thường nói: biến thành khổ thọ hay biến thành lạc thọ, thủy đều nằm ngay trong sự thiện ác của vọng tưởng nơi quý vị. Một niệm vọng tưởng thiện, cảnh giới biến hiện ra chính là lạc thọ; một niệm vọng tưởng mê lầm, cảnh giới biến hiện ra chính là khổ thọ. Phật môn thường nói: “Bồ-tát sợ nhân, chúng sanh sợ quả”. Chúng sanh mê hoặc điên đảo, chẳng thể biện biệt được thiện ác, đây là nỗi khổ cùng cực. Có rất nhiều người cho rằng bản thân đã làm việc tốt, xuất tiền xuất sức, cứ ngỡ là đã làm được việc tốt, nào hay biết họ lại đang tạo ác nghiệp. Có năng lực biện biệt thiện ác, có năng lực biện biệt lợi hại được mất, thành thật mà nói là cần phải có trí huệ khá sâu sắc. Nếu có thể biện biệt được tà chánh, có thể biện biệt được chân vọng, thì lại càng cần phải có trí huệ cao độ. Ai đang tạo nghiệp? Ai

xui khiến con người tạo nghiệp? Sự ngu si xui khiến quý vị tạo nghiệp, sự ngu si thúc giục quý vị tạo nghiệp.

Học Phật điều khẩn yếu nhất chính là khai mở trí huệ. Chúng ta hãy nêu lên một ví dụ thiên cận để nói, mọi người đều có thể nhận biết được rằng, xã hội hiện đại đã thay đổi rồi, nhân tâm đã thay đổi rồi. Nếu đem so sánh với xã hội của ba mươi năm trước, quý vị nhất định sẽ cảm nhận được rằng, nhân tâm của ba mươi năm trước rất thuần hậu, con người chung sống với nhau rất chân thành, thành thật hơn con người hiện tại. Nguyên nhân này là do đâu? Vì sao thế hệ sau lại chẳng bằng thế hệ trước? Đời sau chẳng bằng đời trước? Người Trung Quốc chúng ta nói, ba mươi năm là một thế. Chữ “thế” (世) trong chữ thế giới, chính là ba chữ “thập” (十 - mười) ghép lại. Những nguyên nhân ở trong đây, trên Kinh Phật đã giảng vô cùng thấu triệt, giảng vô cùng sáng tỏ. Sự phát triển của mê vọng này, cũng giống như té bào ung thư vậy, đến khi nó khuếch tán thì chẳng thể vãn hồi được nữa, thật quá đáng sợ! Cho nên, cổ thánh tiên hiền kiến lập một quốc gia, duy trì sự an định phồn vinh của xã hội, đã dùng phương pháp gì? Chính là giáo dục. Trong “Lễ Ký” của Trung Quốc có nói: “Kiến quốc quân dân, giáo học vi tiên” (Dựng nước trị dân, giáo dục làm đầu), là phải lo làm giáo dục. Người học Phật vì sao lại tương đối thiện lương? Bởi vì họ tiếp thọ sự giáo huấn của Đức Phật, khi khởi tâm động niệm bản thân biết tự biết kiểm soát.

Thế gian thời nay, trong trường học đang dạy những gì? Dạy chính là khoa học kỹ thuật, đây chẳng phải là giáo dục. Nền giáo dục thời cổ đại của Trung Quốc là dạy con người cách làm người; nói cách khác, là dạy quý vị liễu giải về mối quan hệ giữa người với người, mối quan hệ giữa người với đại chúng, mối quan hệ giữa người với đại tự nhiên, mối quan hệ giữa người với trời đất, để quý vị hiểu rõ những điều này. Nói một cách chân thật, đó chính là điều trong Phật pháp đã nói: Dạy quý vị thấu rõ chân tướng của vũ trụ nhân sanh. Sau đó, quý vị khởi tâm động niệm, ngôn ngữ tạo tác tự nhiên sẽ có quy luật, tự nhiên sẽ tương ưng với tình, với lý, với pháp, thế nên xã hội mới hòa hài. Thời nay chúng ta đã vứt bỏ đi nền giáo dục này, thế là con người chung sống với nhau chỉ còn biết đến lợi hại, như vậy thì còn ra thể thống gì nữa! Chẳng còn đạo nghĩa, đây chính là căn nguyên của sự động loạn trong toàn xã hội ngày nay. Con người sở dĩ khác với cầm thú, chính là ở chỗ có thể tiếp thọ nền giáo dục tốt đẹp, có thể biện biệt được chân vọng, có thể biện biệt được tà chánh, có thể biện biệt được thị phi, đây là chỗ đáng quý của con người. Ngày nay chúng ta nhìn thấy hiện tượng này, cảm khái vô hạn, chẳng thể trách cứ bất kỳ một ai,

bởi vì những yếu tố bên trong đó đã quá mức phức tạp rồi. Làm thế nào để cứu vãn? Nói một cách chân thật, phương pháp duy nhất vừa hữu hiệu lại vừa nhanh chóng, chỉ có cách đẩy mạnh nền giáo dục của Phật Đà, đây mới thực sự có thể cứu thế gian.